

Vedr. Regler om kontanthjælp, su, samt forsørgerpligt.

I Danmark roser vi os selv, for at alle folk, har en mulighed for at leve, selvom man er arbejdsløs, og har muligheden for at uddanne sig gennem hele livet, men er det nu også noget der passer? Hvis jeg skulle komme med mit personlige svar, er det nej.

I Danmark er systemet skruet så merkabert sammen, at der er en lille overset gruppe, der altid bliver overset, en lille gruppe der er så lille, at systemet måske ikke engang er klar over at de eksistere. Den lille gruppe, jeg snakker om, er enlige forsørgere under 25 år, men også enlige forsørgere der ønsker en videregående uddannelse.

Jeg snakker om det man i befolkningen ser som en enlig forsørgere, og ved min egen lille uforpligtende undersøgelse, blandt venner, naboer samt familie, er det som de mener en enlig forsørger er.

En person, der alene varetager alle opgaverne, der nu engang er med at være enlig forsørger, deriblandt ligger, at den ene person, skal have barnet boende hos sig, 24 timer i døgnet, 365 dage om året.

Personen er den eneste der er til at sørge for de fysiske omgivelser, så som mad, tøj, sko, og diverse andre ting, der fysisk, høre med til at kunne sørge for barnet.

Og at hvis man er enlig forsørger, er man også den eneste, der er til at kunne give barnet den tryghed og omsorg det har brug for.

Jeg afviser ikke, at ovenstående ikke finder sted i Danmark, men jeg tror at det er de færreste såkaldte enlige forsørgere der har det sådanne.

Selvfølgelig, er der jo også den lille ting at tilføje, at det i 9 ud af 10 tilfælde, er en kvinde, der varetager rollen som enlig forsørger, grunden til det, er ikke fordi at mænd er dårligere til at varetage deres børn, men det er simpelthen blevet en vanesag, for domstolene siden kvindekampen startede i Danmark, at give kvinden forældre myndigheden, uden reelt at kunne komme med nogen logisk forklaring på det, fra hverken psykologer eller børnesagkyndige.

Dengang mente man måske nok, at børnene altid er mest tilknyttet til moderen, for det var jo inde i hendes mave, at barnet for første gang hørte et andet hjerte slå.

Det er selvfølgelig en meget smuk tanke at have, men der er jo mange tanker der er smukke, men som ikke er helt rigtige.

Jeg havde sådan set lovet mig selv, ikke at blande mit eget liv ind i det her, men da det er den letteste måde, for at komme frem til sagens kerne på, kommer der her en berretning fra det virkelige liv.

Min barndom, var sådanne set meget normal, hvis der er noget man kan kalde "normalt".

Jeg voksede op i en tryk familie, som ikke hørte til overklassen, man kan vel kalde det, for en af de sidste virkelige social demokratiske arbejder familier.

Jeg har altid fået at vide, at man skal behandle andre, som man selv vil behandles, og at man skal tage vare på de folk der har det dårligere end en selv.

Jeg har altid levet efter de principper, og håndhævet dem til mere end ug. Og med pil op og det hele.

Jeg har altid klaret mig nogenlunde godt gennem skoletiden, og har altid været klar over hvad jeg ville med mit liv, og hvad jeg ville være, siden 8. klasse (1995) havde jeg en drøm om en dag at blive det man dengang kaldte landbrugs-teknikker, men som nu hedder jordbrugs-teknolog, men også en surrealistisk drøm, om at jeg ville være miljø-minister.

I år 2003, d. 13 december klokken 00.13 blev min søn født.

Mig og hans mor, levede lykkeligt, indtil d. 5. maj år 2004, da vores samliv ophørte, pga. Personlige forhold.

Og som tingene jo foregår i Danmark, blev der hurtigt taget kontakt til statsamtet, for at få en samværs resolution.

Jeg fik den ordning, at jeg kunne få lov til at have min søn hos mig, hver anden weekend (fredag-mandag), samt fra tirsdag til onsdag i alle uger.

Grunden til at det var lige netop den type samvær, var dels pga. Hans alder, men også den forståelse der var fra min arbejdsgiver.

Jeg har så senere erfaret, at den mængde af samvær jeg har med min søn, ikke kun er meget, taget hans alder i betragtning, men også meget i helt almindelighed.

Det normale samvær der bliver fastsat af statsamtterne, hedder sig faktisk fra fredag til søndag hver tredje uge.

Men pga. af uenighed, om dyrevelfærd, stoppede jeg mit arbejde hos min tidligere arbejdsgiver d. 1/12 -2004.

Samværet køre stadigvæk, som det er aftalt.

Da jeg stoppede på mit daværende arbejde, havde jeg et par måneder forinden, valgt at opsigte min a-kasse, pga. et skoleophold.

Så det eneste jeg var berrettiget til er kontanthjælp.

Jeg var en hel del i tvivl hvor meget jeg var berrettiget til, men skønnede at det ville være 11.174 kr, da jeg ser mig selv som forsørger, dermed ikke sagt at jeg ser mig selv som elig forsøger efter de ting der kom frem i min tidligere beskrevet undersøgelse, men hvis man ligger tallene sammen, med det antal tid at han er hos henholdsvis mig og moderen, deler vi sådan set tiden hvor vi har ham.

Men men men, da jeg henvendte mig på komunen, fik jeg at vide den går ikke, og det eneste jeg ville være berrettiget til var satsen som ung udeboende, som er på 5527 kr, dog med et tillæg, da jeg betaler børnebidrag til moderen, så det beløb, er sådan set underordnet.

Jeg har så undersøgt sagen lidt nærmere, og har fundet ud af, hvordan det hele hænger sammen, og jeg må være ærlig at sige, at det rystede mig dybt, at det hang sådanne sammen som det gør.

For reglerne er således:

Hvis man er forsørger, og er under 25 år. Er man berrettiget til 11.174 før skat.

Er man forsørger og er over 25 år. Er man berrettiget til 11.174 før skat.

Har man forsørgerpligt, dvs. Betaler børnebidrag, ell. Har faderskabs attest.

Er man under 25 år, er man berrettiget til 5527 kr. Samt et tillæg.

Er man over 25 år, er man berrettiget til 11.174 før skat.

Der er måske enkelte, der ikke kan se at der er noget galt med de satser, men det er der.

Jeg har i dag d. 21/2 2005 henvendt mig til beskæftigelses ministeriet, da det er dem der fastsætter satserne, efter de er blevet bestemt af folketinget.

De kunne ikke komme med en logisk grund til hvorfor at det var således, jeg måtte igennem 5 sekretære før der var nogen der turde komme med en logisk grund, dette sagde hun dog nok var den uofficielle grund, men hun mente at det var så få der blev berørt af den regel med kun at være berrettiget til de 5527 kr. Samt det særlige tillæg.

At det ikke var noget politikerne gad beskæftige sig med, og sætte sig ind i.

Men der er jo noget galt.

Hvorfor er grænsen sat til 25 år?

Hvilke ekstra udgifter har man når man er 25 år?

Burde man måske gøre det strafbart at få børn når man er under 25 år?

En anden ting som også kan undre mig, er su- systemet.

For som tidligere fortalt, kunne jeg godt tænke mig at tage en videregående uddannelse til jordbrugs- teknolog, selvfølgelig er jeg så su-berettiget, men med alene su, kan jeg ikke opretholde en levestandard, der er menesker i den vestlige verden værdig.

Og i su-systemet er der også en mulighed for at man kan søge et ekstra tilskud, så du faktisk får dobbelt su udbetalt, men det er så op til kommunen og bestemme det, og da jeg rettede henvendelse for at undersøge mine muligheder, var svaret klokkeklart.

Jeg vil end ikke engang komme i betragtning til det, simpelthen fordi, at min søns folkeregister adresse, ikke er hos mig.

Man kan sige at den med hans adresse gælder mange steder, der kan nævnes at jeg ikke er berrettiget til ekstra boligydelse, børnechecken bliver udbetalt i moderens navn, osv. Osv.

Alt dette pga. en ting, at hans adresse ikke er hos mig.

Så uanset hvor meget jeg har min søn hos mig, om han var hos mig 25 dage i hver måned, ville jeg ikke kunne være berrettiget til noget som helst, fordi at hans folkeregister adresse ikke står hos mig.

Man kan sige at grunden til at den som har adressen hos barnet, plejer at være den der har barnet hos sig det meste af tiden, og derfor har de fleste udgifter til barnet, og forstår indkøb til tøj osv.

Og det er da også rigtigt, men det skal så også understreges at den som der har adressen på barnet hos sig, altså har muligheden for alle de andre ting, boligydelse børnecheck, børnebidrag fra den forsørgerpligtige.

Jeg mener ikke at det kan være rigtigt at det skal være sådan, for selvom jeg ikke behøver at købe tøj til mit eget barn, så bliver man aligevel fristet til at købe eks. Sko, flyverdragt, eller lign. Hvis moderen har glemt at sørge for det mens man har barnet hos sig.

Man skal jo også tænke på at det også i langt de fleste tilfælde, er den som ikke har barnet hos sig, der skal betale for transport, i mit tilfælde et beløb, der udgør 2700 kr. Gns. Hver måned.

Så kan man mene at det ikke er nødvendigt at jeg skal have sådan en stor lejlighed, som moderen, hvis tilfældet var at han opholdte sig mest der, men det er jo ikke tilfældet, og barnet har jo brug for faste rammer, og bør derfor ikke kun have sit eget værelse hos en af parterne.

Det er vigtigt, for et barn, at have sit eget, noget det føler er sit "private".

Jeg mener derfor at det er på tide at vi begynder at kigge på at lave lidt om på den måde man er forsørger på i dagens Danmark, for jeg er forsørger, jeg har min søn halvdelen af tiden hos mig, han skal have sit eget værelse.

Det kan ikke passe at pga. at jeg ikke har hans adresse hos mig, så skal jeg op på kommunen og "tigge" hver gang jeg skal have penge til bus og tog.

Det kan ikke passe at fordi jeg ikke har hans adresse hos mig, eller er under 25 år. Ikke er berrettiget til 11.174 kr. Før skat.

For jeg har ikke de fornødne midler til at kunne tage i zoologisk have med ham, pga. jeg er for ung. Det er langsomt ved at gå op for mig, hvorfor at gennemsnitsalderen er på 28 år, for førstegangs fødende, for der er jo intet statslig/komunalt sikkerhedsnet, hvis det går galt, og det er jo almen viden at der er flere og flere der går fra hinanden.

Så jeg kan kun se samfundet for mig om 50 år, er gennemsnits alderen for førstegangs fødende på 38 år, landet er delt op i 2 grupper, dem der har barnets adresse, som kan sidde og se fjernsyn, hver aften, og spise bøf om lørdagen, og dem der går ude på gaden og samler flasker for at finde penge til at kunne hente og bringe deres barn.

Det kan heller ikke passe, at den drømme uddannelse, som jeg har gået og drømt om i 10 år, den kan jeg ikke tage, fordi at jeg ikke har hans adresse hos mig.

Hele konklusionen af det her, og den løsning jeg har, hvis man kan sige at der er en løsning, ville være.

At jeg simpelthen fravælger min søn, fravælger det eneste, der i hele mit liv, har haft den største indflydelse på mig.

Fravælger det, som jeg værdsætter mere end mig selv.

Fravælger alt kontakt til ham.

Og det er jo ikke særlig svært at vælge, skal jeg vælge at tage den uddannelse jeg har drømt om altid, eller min egen søn.

Jeg vælger min søn.

Jeg siger ikke at det er noget, der skal laves om, fra i dag af, men det er noget der skal laves om, for jeg vil ikke stå og se passivt til, næste gang der er en der havner i samme situation som mig, pga. at det skal være "let" at administrere, hvornår man er berettiget til hvad.

Og jeg gider ikke at have svaret at, det jo ikke er meningen at man skal leve af bistand eller sursten af liver, for jeg er ikke nogen nasserøv, der tror at jeg skal leve af almisser, jeg er i forvejen flov nok, over at skulle modtage bistand.

Med venlig hilsen

Jimmi Holst Nielsen

Korsvang 20 1.th.

5610 Assens

E-mail: jimmihn@kabelmail.dk

Telefon: 64742563

Mobil: 40720563

Hjemmeside: www.sitecenter.dk/jimmihn

Svar udbedes!!!